

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister)

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 3 mei 2011 in zaken nrs. 10/36497 en 10/36500 in de
gedingen tussen:

(hierna onderscheidenlijk: vreemdeling 1 en vreemdeling 2)

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 15 juni 2010 heeft de minister van Justitie aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 15 oktober 2010 heeft de minister de daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 3 mei 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de gemaakte bezwaren neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 mei 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Op 15 juni 2010 heeft vreemdeling 1 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel 'verblijf conform beschikking minister'. Op dezelfde datum heeft vreemdeling 2 een dergelijke aanvraag ingediend met als doel 'verruimde gezinshereniging bij vreemdeling 1'. Vreemdeling 1 is geboren op 25 juli 2000 en is een dochter van vreemdeling 2.

2.3. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij in het besluit van 15 oktober 2010 met betrekking tot vreemdeling 1 een onjuist beoordelingskader heeft gehanteerd, zodat dit besluit een draagkrachtige motivering ontbeert. De minister voert daartoe aan dat hij, anders dan de rechtbank heeft overwogen, voor de vraag of de weigering vreemdeling 1 verblijf in Nederland toe te staan kan worden aangemerkt als een schending van haar privéleven als bedoeld in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), niet slechts bepalend heeft geacht of sprake is van een zeer lange verblijfsduur van tenminste 30 jaar, maar dat hij ook andere van belang zijnde aspecten bij die belangenafweging heeft betrokken en dat hij derhalve dat besluit van een draagkrachtige motivering heeft voorzien. Hij wijst in dit verband op de uitspraken van de Afdeling van 29 juni 2010 in zaak nr. 200906158/1/V2 en van 22 februari 2011 in zaak nr. 201007802/1/V1 (www.raadvanstate.nl) en naar het in die uitspraken genoemde arrest van het Europees Hof voor de

Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191.

Voorts betoogt de minister dat indien deze grief slaagt, daaruit volgt dat de rechtbank eveneens ten onrechte heeft geconcludeerd dat het besluit van 15 oktober 2010 ten aanzien van vreemdeling 2 ondeugdelijk is gemotiveerd, nu dit besluit mede is gebaseerd op het besluit van 15 oktober 2010 ten aanzien van vreemdeling 1.

2.3.1. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM heeft, voor zover thans van belang, een ieder recht op respect voor zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2.3.2. De minister heeft in het besluit van 15 oktober 2010 dat ziet op vreemdeling 1 zijn standpunt gehandhaafd dat de weigering haar verblijf in Nederland toe te staan geen schending oplevert van het recht op eerbiediging van het privéleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Hij heeft daartoe vermeld dat zij gedurende haar hele tienjarige leven in Nederland heeft gewoond, maar dat dit volgens de jurisprudentie van het EHRM een niet zodanig zeer langdurige verblijfsduur is dat daardoor sprake is van schending van het privéleven. De minister heeft in dit kader tevens vermeld dat er nooit onzekerheid over de verblijfsstatus van vreemdeling 1 is geweest. Hij heeft er in het besluit op gewezen dat toen zij werd geboren, haar vader en vreemdeling 2 reeds een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning hadden ingediend welke door hem is afgewezen en dat hij vervolgens nog twee maal aanvragen van de vader en vreemdeling 2 om verlening van verblijfsvergunningen heeft afgewezen. Ook hebben zij door de jaren heen herhaaldelijk de aanzegging gekregen Nederland te verlaten, aldus de minister.

Voorts heeft de minister in het besluit overwogen dat evenmin is gebleken dat de door vreemdeling 1 aangevoerde omstandigheden zodanig zijn dat op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de verplichting voortvloeit haar in Nederland verblijf toe te staan. Hij heeft daartoe vermeld dat van vreemdeling 1 mag worden verwacht dat zij zich gelet op haar jonge leeftijd aan Turkije zal weten aan te passen en dat daarbij van belang is dat zij weliswaar met haar zusters Nederlands, maar met haar ouders Turks spreekt. Voorts heeft de minister vermeld dat de omstandigheid dat zij op een speciale school zit voor kinderen met spraak- en taalproblemen evenmin een zodanige omstandigheid is, reeds omdat de stelling dat in Turkije geen onderwijstype bestaat dat aansluit bij de behoefte van vreemdeling 1, niet met bewijsstukken is onderbouwd.

2.3.3. Vreemdeling 1 heeft nimmer beschikt over een verblijfstitel die haar feitelijk tot het uitoefenen van privéleven in staat stelde. In aanmerking

genomen dat vreemdeling 1, gelet op haar jonge leeftijd, nog niet langdurig een eigen leven heeft kunnen opbouwen, is niet aannemelijk dat als gevolg van de door de vreemdeling naar voren gebrachte omstandigheden, die de minister zoals hiervoor onder 2.3.2 vermeld in de belangenafweging heeft betrokken, de weigering haar een verblijfsvergunning te verlenen een zodanig ongunstig effect zal hebben op haar geestelijk en lichamelijk welzijn dat hierdoor haar rechten ingevolge artikel 8 van het EVRM zouden kunnen worden geschonden. De Afdeling wijst in dit verband op eerdergenoemd arrest van het EHRM van 8 april 2008. De duur van het verblijf van vreemdeling 1 vormt derhalve geen zodanige omstandigheid dat op grond daarvan uit het recht op het respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande verblijf toe te staan. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat de minister een onjuist beoordelingskader heeft gehanteerd en in het besluit van 15 oktober 2010 onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd dat geen sprake is van schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

De grief slaagt.

2.3.4. Nu de rechtbank aan haar oordeel dat de minister het besluit van 15 oktober 2010 ten aanzien van vreemdeling 2 onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd uitsluitend ten grondslag heeft gelegd dat het besluit van 15 oktober 2010 ten aanzien van vreemdeling 1, waarop dat besluit mede is gebaseerd, een draagkrachtige motivering mist, volgt uit het slagen van de grief dat de rechtbank ten onrechte tot dat oordeel is gekomen.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling de beroepen van vreemdeling 1 en vreemdeling 2 tegen de besluiten van 15 oktober 2010 toetsen in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, voor zover die nog behandeling behoeven.

2.5. Het betoog in beroep van vreemdeling 1 dat de minister ten onrechte in het geheel niet heeft nagegaan of hij wellicht gebruik diende te maken van de discretionaire ruimte of de inherente afwijkingsbevoegdheid, mist feitelijke grondslag. In het besluit van 15 oktober 2010 aangaande vreemdeling 1 heeft de minister immers vermeld dat de door haar ingediende aanvraag conform het op dat moment geldende beleid is afgedaan, dat dit niet betekent dat hij geen oog heeft voor individuele aspecten van kinderen in bijzondere, schrijnende situaties, in welke gevallen hij gebruik kan maken van de discretionaire bevoegdheid, maar dat de situatie van vreemdeling 1 niet dermate bijzonder is dat zij voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 in aanmerking dient te komen. Voor een afwijking van het beleid heeft hij volgens het besluit evenmin aanleiding gezien.

2.6. Voorts heeft vreemdeling 1 betoogd dat het haar betreffende besluit van 15 oktober 2010 in strijd is met artikel 8 van het EVRM, omdat haar daarmee het recht op voortgezet gezinsleven met haar twee rechtmatig in Nederland verblijvende meerderjarige zusters wordt ontnomen.

2.6.1. In het besluit heeft de minister vermeld dat een zuster samenwoont met haar partner en dat aangevoerd noch gebleken is dat vreemdeling 1 intensief contact met haar heeft of in enige vorm van haar afhankelijk is. Ten aanzien van de andere zuster heeft de minister vermeld dat deze met haar partner mogelijk nog in het ouderlijk huis woont, maar dat niet gebleken is dat er tussen vreemdeling 1 en haar een afhankelijkheid bestaat die de normale afhankelijkheid tussen zusters overstijgt.

De minister heeft aldus voldoende gemotiveerd dat tussen vreemdeling 1 en haar zusters geen sprake is van relaties die feitelijk uitstijgen boven hetgeen bij relaties tussen zusters gebruikelijk is ("more than the normal emotional ties"), zodat hij zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat tussen vreemdeling 1 en haar zusters geen familie- en gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De beroepsgrond faalt.

2.7. Vreemdeling 1 heeft voorts betoogd dat het ten aanzien van haar genomen besluit van 15 oktober 2010 in strijd is met artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: het IVRK).

2.7.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 7 februari 2012 in zaak nr. 201103064/1/V2; www.raadvanstate.nl) heeft artikel 3 van het IVRK rechtstreekse werking in zoverre het ertoe strekt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het desbetreffende kind dienen te worden betrokken. Wat betreft het gewicht dat aan het belang van een kind in een concreet geval moet worden toegekend, bevat het eerste lid van artikel 3 van het IVRK, gelet op de formulering ervan, geen norm die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar is. Wel dient door de bestuursrechter in dit verband te worden getoetst of het bestuursorgaan zich voldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van het kind en aldus bij de uitoefening van zijn bevoegdheden binnen de grenzen van het recht is gebleven. Deze toets heeft een terughoudend karakter.

Het besluit van 15 oktober 2010 inzake vreemdeling 1 geeft er geen blijk van dat de minister bezien in het licht van voormelde bepaling zich onvoldoende rekenschap heeft gegeven van haar belangen.

De beroepsgrond faalt.

2.8. Ten slotte heeft vreemdeling 1 betoogd dat het ten aanzien van haar genomen besluit van 15 oktober 2010 in strijd is met artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

2.8.1. Ingevolge artikel 51, eerste lid, van het Handvest zijn de bepalingen van dit Handvest gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen van de Unie zijn toegedeeld.

2.8.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 30 december 2011 in zaak nr. 201010287/1/V2; www.raadvanstate.nl), is het Handvest juridisch bindend geworden met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009. Gelet op artikel 51, eerste en tweede lid, van het Handvest, is het Handvest gericht tot lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, en breidt het Handvest het toepassingsgebied van het recht van de Unie niet verder uit dan tot waar de bevoegdheden van de Unie reiken, schept het geen verdere bevoegdheden of taken voor de Unie, noch wijzigt het de in de Verdragen omschreven bevoegdheden en taken. Nu in dit geval is gesteld noch gebleken dat het recht van de Unie ten uitvoer is gebracht, valt de situatie van de vreemdeling niet binnen de materiële werkingssfeer van het Handvest en is voor toetsing aan artikel 24 daarvan geen plaats.

De beroepsgrond faalt.

2.9. Het beroep van vreemdeling 1 is ongegrond.

2.10. Voor zover vreemdeling 2 in beroep heeft betoogd dat het ten aanzien van haar genomen besluit van 15 oktober 2010 een draagkrachtige motivering ontbeert, omdat aan die motivering het ten aanzien van vreemdeling 1 genomen besluit van 15 oktober 2010 ten grondslag is gelegd, dat eveneens een draagkrachtige motivering ontbeert, faalt dit betoog, reeds omdat, zoals hiervoor is overwogen, het beroep van vreemdeling 1 tegen dat besluit ongegrond is.

2.11. Het beroep van vreemdeling 2 is eveneens ongegrond.

2.12. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 3 mei 2011 in zaken nrs. 10/36497 en 10/36500;
- III. verklaart de door vreemdeling 1 en vreemdeling 2 ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. van Goeverden-Clarenbeek, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

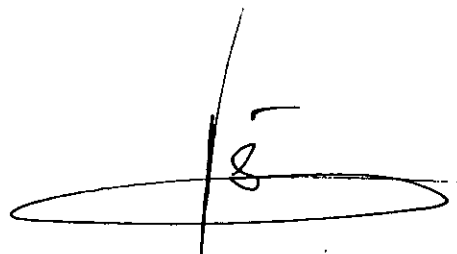
w.g. Van Goeverden-Clarenbeek
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 februari 2012

488.

Verzonden: 20 februari 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummers: AWB 10/36497 (beroep)
AWB 10/23430 (voorlopige voorziening)
AWB 10/36500 (beroep)
AWB 10/21259 (voorlopige voorziening)

V-nrs:

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter

In de gedingen tussen:

geboren op
eiseres 1 en verzoekster 1 (hierna: eiseres 1),
en

geboren
eiseres 2 en verzoekster 2 (hierna: eiseres 2),
moeder en wettelijk vertegenwoordiger van eiseres 1,
beiden van Turkse nationaliteit,
hierna gezamenlijk ook aangeduid als eiseressen,
gemachtigde: mr. F.M.L. van Haren, advocaat te Amsterdam,

en:

de minister voor Immigratie en Asiel,
verweerder,
gemachtigde: mr. J.F. Huisling, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Procesverloop

Bij besluiten van 15 juni 2010 heeft verweerder de aanvragen van eiseressen van 15 juni 2010 tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 onder de beperking "conform beschikking minister" respectievelijk "verruimde gezinshereniging bij dochter" afgewezen. De daartegen gemaakte bezwaren zijn bij besluiten van 15 oktober 2010 ongegrond verklaard.

Op 20 oktober 2010 heeft de rechtbank de beroepschriften van eiseressen ontvangen. Bij brieven van 15 juni 2010 is verzocht voorlopige voorzieningen te treffen die ertoe strekken de uitzettingen te verbieden totdat op de bezwaren is beslist. Op 24 november 2010 heeft de rechtbank aangegeven de petitie van deze verzoekschriften op te vatten als verzoeken tot het treffen van voorlopige voorzieningen die ertoe strekken de uitzettingen te verbieden totdat

Zaaknummers: AWB 10/36497 en 10/10/36500 (beroepen)
AWB 10/23430 en 10/21259 (voorz. voorz.) inzake

Pagina 2 van 6

op de beroepen is beslist.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 5 april 2010. Eiseressen zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde.

De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Overwegingen

Regelgevend kader

1. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

2. Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder l, van artikel 3.71 van het Vb 2000 wordt van het vereiste van een geldige mvv op grond van artikel 17, eerste lid, onder g, van de Vw 2000 vrijgesteld de vreemdeling van wie uitzetting in strijd met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) zou zijn.

3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bespreking van de beroepsgronden

4. Tussen partijen is niet in geschil dat eiseressen niet beschikken over een geldige mvv. Partijen zijn verdeeld over de vraag of verweerder hen had dienen vrij te stellen van het mvv-vereiste.

Ten aanzien van het beroep van eiseres 1

5.1 Eiseres heeft zich onder meer beroepen op schending van haar privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. In dit kader heeft zij gesteld dat verweerder in het bestreden besluit ten onrechte heeft overwogen dat de weigerig haar verblijf toe te staan geen schending oplevert van haar recht op eerbiediging van haar privéleven. Verweerder heeft

Zaaknummers: AWB 10/36497 en 10/10/36500 (beroepen)
AWB 10/23430 en 10/21259 (voorl. voorz.) inzake I

Pagina 3 van 6

hierbij, gezien haar minderjarigheid, ten onrechte de maatstaf van een zeer langdurige verblijfsduur (circa dertig jaar) aangelegd.

5.2 Ter zitting heeft verweerder desgevraagd bevestigd dat in geval van een minderjarige de maatstaf van een zeer langdurig verblijf niet kan worden gehanteerd ter bepaling of de weigering verblijf toe te kennen leidt tot een schending van het privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Bij een minderjarige dienen daartoe de aangegane sociale banden te worden gewogen.

5.3 De rechtbank stelt vast dat verweerder in het bestreden besluit ten aanzien van het privéleven van eiseres 1 het volgende heeft opgenomen:

"Om onder de reikwijdte van privéleven in de zin van artikel 8 EVRM te vallen dient sprake te zijn van een substantieel gewicht van de aangegane sociale banden. Dit betekent dat voor het aannemen van schendingen van het privéleven sprake dient te zijn van een zeer langdurige verblijfsduur (circa 30 jaar, zie de uitspraak van het EHRM inzake Sisojeva, van 16 juni 2005, nr 14492/03, Shevanova van 15 juni 2006, nr 58822/00 en Slivenko van 9 oktober 2003, nr 48321/99 eventueel in combinatie met onzekerheid over de verblijfsstatus (zie uitspraak van het EHRM inzake Mendizabal van 17 januari 2006, nr 51431/99)."

5.4 De rechtbank concludeert hieruit dat verweerder in het bestreden besluit bij de beantwoording van de vraag of sprake is van een substantieel gewicht van de aangegane sociale banden bepalend heeft geacht of sprake is van een zeer langdurige verblijfsduur, circa dertig jaar, en daarmee een onjuist toetsingskader heeft gehanteerd. Naar het oordeel van de rechtbank kan in het geval van een minderjarige niet worden vastgehouden aan de eis dat de vreemdeling hier zeer langdurig verblijf moet hebben gehad, gezien de jonge leeftijd. Op die wijze wordt immers aan het beschermingswaardige karakter van artikel 8 van het EVRM, wat betreft het privéleven van minderjarigen, elke relevantie ontnomen. Niet valt uit te sluiten dat, alhoewel er nog geen zeer langdurige verblijfsduur is, toch sprake is van schending van het privéleven. Het bestreden besluit ontbeert op dit punt derhalve een draagkrachtige motivering.

5.5 Uit het voorgaande volgt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). De rechtbank verklaart het beroep derhalve gegrond, vernietigt het bestreden besluit en bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak. Hetgeen overigens door eiseres 1 is gesteld behoeft derhalve geen bespreking.

Ten aanzien van het beroep van eiseres 2

6. De rechtbank stelt vast dat de ongegrondverklaring van het bezwaar van eiseres 2 blijkens het bestreden besluit mede is gebaseerd op de ongegrondverklaring van het bezwaar van eiseres 1. Nu het daartegen gerichte beroep gegrond is verklaard houdt ook de motivering van het besluit van eiseres 2 in beroep geen stand. Hieruit volgt dat ook dit besluit is genomen in strijd met artikel 7:12 van de Awb. De rechtbank verklaart het beroep gegrond, vernietigt het bestreden besluit en bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak. Hetgeen overigens door eiseres 2 is gesteld behoeft derhalve geen bespreking.

Zaaknummers: AWB 10/36497 en 10/10/36500 (beroepen)
AWB 10/23430 en 10/21259 (voorl. voorz.) inzake

Pagina 4 van 6

Ten aanzien van de verzoeken om een voorlopige voorziening

7. De gevraagde voorzieningen strekken er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op de beroepen. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorzieningen hangende beroep, gelet op het feit dat de rechtbank heden op de beroepen heeft beslist.

8. De rechtbank ziet onder de gegeven omstandigheden wel aanleiding gebruik te maken van de bevoegdheid om op grond van artikel 8:72, vijfde lid, van de Awb voorlopige voorzieningen te treffen, inhoudende dat eiseressen niet worden uitgezet tot vier weken nadat opnieuw op de respectievelijke bezwaren is beslist.

Ten aanzien van de beroepen en de verzoeken om een voorlopige voorziening

9. Omdat de rechtbank de beroepen gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiseressen het door hen betaalde griffierecht vergoedt.

10. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiseressen gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 1311,- (1 punt voor het indienen van de samenhangende beroepschriften, 1 punt voor het indienen van de samenhangende verzoekschriften, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 437,- en een wegingsfactor 1).

Zaaknummers: AWB 10/36497 en 10/10/36500 (beroepen)
AWB 10/23430 en 10/21259 (voorl. voorz.) inzake

Pagina 5 van 6

Beslissing

De rechtbank,
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 10/36497,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op binnen zes weken na de dag van verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op het bezwaar met inachtneming van deze uitspraak;
- bepaalt, bij wijze van voorlopige voorziening, dat eiseres 1 niet wordt uitgezet tot vier weken nadat op het bezwaar is beslist.

De voorzieningenrechter,
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 10/23430,

- wijst het verzoek, connex aan het beroep, af.

De rechtbank,

In de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 10/36500,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op binnen zes weken de dag van verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op het bezwaar met inachtneming van deze uitspraak;
- bepaalt, bij wijze van voorlopige voorziening, dat eiseres 2 niet wordt uitgezet tot vier weken nadat op het bezwaar is beslist.

De voorzieningenrechter,
In de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 10/21259,

- wijst het verzoek, connex aan het beroep, af.

De rechtbank/ voorzieningenrechter,
in alle zaken,

- draagt verweerder op het betaalde griffierecht van € 300,- (zegge: driehonderd euro) aan eiseres 2 te vergoeden;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten tot een bedrag van € 1311,- (zegge: dertienhonderdelf euro), te betalen aan de griffier.

Zaaknummers: AWB 10/36497 en 10/10/36500 (beroepen)
AWB 10/23430 en : 10/21259 (voorl. voorz.) inzake

Pagina 6 van 6

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.S.F. Voskens, rechter, tevens voorzieningenrechter, in aanwezigheid van mr. A.M. van Tilburg, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 3 mei 2011.

De griffier

De rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 03 MEI 2011

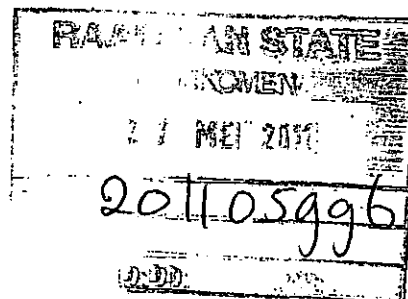
Conc.:AVT
Coll.:AS
D:C
VK

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DEEN
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. B.M. Kristel,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam
van 3 mei 2011
met kenmerken AWB 10/36497 en 10/36500

Inzake:
:n met IND-kenmerk 9210-23-0102
aan te duiden als verweersters
Gemachtigde: mr. F.M.L. van Haren
advocaat te Postbus 3269, 1001 AB Amsterdam

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Contactpersoon:
drs. f. Gieskes
Tel. 070-779 42 76

1. Inleiding

- 1.1. De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam van 3 mei 2011, verzonden op 3 mei 2011, met kenmerken AWB 10/36497 en 10/36500 (productie 1), in welke zaak de rechtbank de beroep tegen de beschikkingen van 15 oktober 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikkingen heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om binnen zes weken na verzending van de uitspraak en met inachtneming van de uitspraak nieuwe besluiten te nemen op de aanvragen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 15 juni 2010 hebben verweersters aanvragen ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw, met als doel 'verblijf conform beschikking Minister'.
- 2.2. Bij besluiten van 15 juni 2010 heeft de Minister deze aanvragen afgewezen.
- 2.3. Op 15 juni 2010 hebben verweersters tegen deze afwijzingen bezwaar gemaakt.
- 2.4. Bij besluiten van 15 oktober 2010 heeft de Minister de bezwaarschriften ongegrond verklaard.
- 2.5. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank de daartegen door verweersters ingestelde beroepen gegrond verklaard.

3. Grief

- 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverwegingen 5.3 en 5.4 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank stelt vast dat verweerder in het bestreden besluit ten aanzien van het privéleven van elseres 1 het volgende heeft opgenomen:

"Om onder de reikwijdte van privéleven in de zin van artikel 8 EVRM te vallen dient sprake te zijn van een substantieel gewicht van de aangegane sociale banden. Dit betekent dat voor het aannemen van schendingen van het privéleven sprake dient te zijn van een zeer langdurige verblijfsduur (circa 30 jaar, zie de uitspraak van het EHRM inzake Sisojeva, van 16 juni 2005, nr 14492/03, Shevanova van 15 juni 2006, nr 58822/00 en Slivenko van 9 oktober 2003, nr 48321/99 eventueel in combinatie met onzekerheid over de verblijfsstatus (zie uitspraak van het EHRM inzake Mendizabal van 17 januari 2006, nr 51431/99)."

De rechtbank concludeert hieruit dat verweerder in het bestreden besluit bij de beantwoording van de vraag of sprake is van een substantieel gewicht van de aangegane sociale banden bepalend heeft geacht of sprake is van een zeer langdurige verblijfsduur, circa dertig jaar, en daarmee een onjuist toetsingskader heeft gehanteerd. Naar het oordeel van de rechtbank kan in het geval van een minderjarige niet worden vastgehouden aan de eis dat de vreemdeling hier zeer langdurig verblijf moet hebben gehad, gezien de jonge leeftijd. Op die wijze wordt immers aan het beschermingswaardige karakter van artikel 8 van het EVRM, wat betreft het privéleven van minderjarigen, elke relevantie ontnomen. Niet valt uit te sluiten dat, alhoewel er nog geen zeer langdurige verblijfsduur is, toch sprake is van schending van het privéleven. Het bestreden besluit ontbeert

op dit punt derhalve een draagkrachtige motivering."

- 3.2. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 5.5. en 6 op pagina 3 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grief

- 4.1. Allereerst merkt verweerder op dat onbetwist is dat verweersters nimmer in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning die hen feitelijk in staat stelde tot het uitoefenen van familie- en gezinsleven dan wel tot het uitoefenen van privéleven.
- 4.2. Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat de Minister in de besluiten van 15 oktober 2010 een onjuist toetsingskader heeft gehanteerd, door bij de beantwoording van de vraag of er sprake is van een substantieel gewicht van de aangegane sociale banden bepalend te achten of er sprake is van een zeer langdurige verblijfsduur. Met dit oordeel gaat de rechtbank voorbij aan de inhoud en de strekking van de besluiten.
- 4.3. De Minister heeft – zo heeft de rechtbank terecht opgemerkt – in het besluit van 15 oktober 2010 overwogen dat om onder de reikwijdte van privéleven in de zin van artikel 8 EVRM te vallen er sprake dient te zijn van een substantieel gewicht van de aangegane sociale banden en dat dit betekent dat voor het aannemen van schending van het privéleven er sprake dient te zijn van een zeer langdurig verblijfsduur. De Minister heeft hierbij verwezen naar een aantal uitspraken van het EHRM. In het besluit van 15 oktober 2010 heeft de Minister overwogen dat hoewel verweester () hier te lande geboren is, haar hele leven – te weten tien jaar – woont, naar school gaat en met haar ouders en meerderjarige zus en diens kinderen samenwoont, hier geen sprake is van een zeer langdurige verblijfsduur volgens de jurisprudentie van het EHRM. De Minister heeft overwogen dat dit in het nadeel van verweester () zal worden meegewogen in de besluitvorming.
- 4.4. De Minister heeft in het besluit voorts overwogen dat van groot belang wordt geacht dat de ouders van verweester () ervoor gekozen hebben om in hun onrechtmatig verblijf te persisteren, ondanks het feit dat hen meerdere malen uitdrukkelijk kenbaar was gemaakt dat zij Nederland dienden te verlaten. De ouders van verweester () hebben dit echter evenwel nagelaten en hebben de keuze gemaakt, mede voor hun kinderen, om hun verblijf hier te lande illegaal voort te zetten en de banden met Nederland en de intensiteit daarvan te versterken. De Minister heeft overwogen dat in deze situatie bezwaarlijk kan worden gezegd dat verweersters in onzekerheid waren over hun verblijfsstatus. Alle banden die verweersters met Nederland hebben, zijn aangegaan gedurende illegaal verblijf. De Minister acht het de verantwoordelijkheid van de ouders van verweester () dat zij in deze situatie verkeert en dat dit niet voor de verantwoordelijkheid van de Nederlandse staat kan worden gehouden. De Minister heeft dan ook in het besluit van 15 oktober

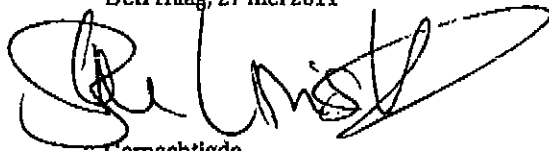
2010 geoordeeld dat deze omstandigheid daarom in het nadeel van verweersters zal worden meegewogen. De Minister wijst in dit verband naar de uitspraken van uw Afdeling van 22 februari 2011 (nr. 201007802/1) en van 29 juni 2010 (nr. 200906158/1) (www.raadvanstate.nl), waarin uw Afdeling heeft geoordeeld dat de vreemdelingen nimmer over een verblijfstitel hebben beschikt die hen feitelijk tot het uitoefenen van privéleven in staat stelde en voorts de door de vreemdelingen naar voren gebrachte feiten en omstandigheden niet zodanig bijzonder waren dat, gelet ook op onder meer het arrest van het EHRM van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2008/191), op grond daarvan, uit het recht op respect voor zijn privéleven, de positieve verplichting voortvloeit om hen hier te landen verblijf toe te staan. Uw Afdeling oordeelt in de hiervoor genoemde uitspraken dan ook dat de Minister niet ten onrechte heeft geconcludeerd dat geen sprake is van schending van het recht op eerbiediging van het privéleven.

- 4.5. De Minister heeft voorts in het besluit van 15 oktober 2010 -in het kader van de het recht op respect van privéleven - overwogen dat niet kan worden gezegd dat verweerster () geen enkele band heeft met Turkije. Gelet op haar jonge leeftijd, het feit dat zij de basisschool nog niet heeft doorlopen en het feit dat gebleken is dat zij Turks spreekt met haar ouders, kan van haar verwacht worden dat zij met haar ouders terugkeert naar het land van herkomst.
- 4.6. De rechtbank heeft, door te overwegen dat de Minister bepalend zou hebben geacht of er sprake is van een zeer langdurige verblijfsduur, vorenstaande – met name hetgeen aangeven is onder punt 4.4 – miskend. Derhalve heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat het besluit van 15 oktober 2010 van verweerster () een draagkrachtige motivering ontbeert. Het besluit van 15 oktober 2010 tot ongegrondverklaring van het bezwaar van verweerster is mede gebaseerd op het besluit tot ongegrondverklaring van het bezwaar van verweerster (). Nu de rechtbank ten onrechte het beroep van verweerster gericht tegen het besluit van 15 oktober 2010, gegrond heeft verklaard, heeft de rechtbank eveneens ten onrechte het beroep van verweerster gegrond verklaard.

5. Conclusie

- 5.1. De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweersters tegen het besluit van 15 oktober 2010 ingestelde beroep.

Den Haag, 27 mei 2011

Gemachtigde,

mr. B.M. Kristel, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 1234, 2500 PB Den Haag
telefoon 070-779
telefax 070 779 55 06*